

Arrest

nr. 294 962 van 3 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 juni 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 augustus 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn meerderjarige dochter dienen op 14 november 2019 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 16 december 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 10 mei 2022 met nummer 272 511 beslist ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om verzoeker en zijn dochter niet te erkennen als vluchteling en om hen de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 8 juni 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan verzoeker en zijn dochter.

1.3. Op 29 juni 2022 dienen verzoeker en zijn dochter elk een volgend verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 3 november 2022 verklaart de commissaris-generaal deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk. Verzoeker en zijn dochter tekenen beroep aan. Bij arresten van 31 mei 2023 met nummers 289 656 en 289 657 verwerpt de Raad deze beroepen.

1.4. Op 14 juni 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie opnieuw tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming aan verzoeker en zijn dochter. Het in hoofde van verzoeker afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : [S.B.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 03/11/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 31/05/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige dochter in België te hebben. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen een vader en zijn meerderjarige dochter zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de meerderjarige dochter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land nietontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/11/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"1. Verzoeker beschikt over de Iranese nationaliteit. Hij is afkomstig uit Teheran. Verzoeker diende - samen met zijn dochter (mevrouw [S.B.A.]) - zijn land van herkomst te verlaten op 28 april 2018.

Verzoeker reisde via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België toe. Door verzoeker werd, na zijn aankomst in België, een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 14 november 2019. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Iran).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Iran ("nationaliteit: Iran") en dit binnen een termijn van 6 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

3. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat er geen elementen zouden zijn die het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden verhinderen.

Verzoeker betwist deze gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing, op basis van de vermelde motieven in de bestreden beslissing. Er werd immers niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn langdurig verblijf en binding met België en de langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst. De gemachtigde beperkt zich er daarentegen toe te stellen dat verzoeker samen met zijn meerderjarige dochter kan terugkeren naar Iran en dat er geen medische elementen de verwijdering van het grondgebied in de weg zouden staan.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de (volledige) persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

In de vermelde motieven wordt niet verwezen naar de lange duurtijd dat de verzoekende partij Iran reeds verliet (sinds 28 april 2018), het verblijf in België gedurende een periode van bijna vier jaar (sinds 14 november 2019), het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Iran en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Iran.

De verzoekende partij heeft geen inkomen. Verzoeker is behoeftig en afhankelijk om te voorzien in zijn basisbehoeften. Hij verblijft tot op heden materiële hulp (opvang) van Fedasil, waarbij hij verblijft in een collectief opvangcentrum te Linkeroever (2050 Antwerpen, Beatrijslaan 100).

Verzoeker is vervreemd geraakt van zijn land van herkomst door zijn langdurige afwezigheid. Hij heeft er geen inkomen en geen huisvesting, waardoor hij niet in staat zal zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, minstens bestaat hiertoe een reëel risico.

De verzoekende partij wijst daarnaast op de (algemene) situatie in Iran, ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van Mahsa Amini (een jonge Koerdische vrouw), in samenhang gezien met zijn persoonlijke situatie (waaronder zijn langdurig verblijf in Europa).

De protesten in Iran, in de volksmond ook de Mahsa Aminiprotessen, zijn protesten tegen het regime van Iran. De protesten begonnen naar aanleiding van de dood van Mahsa Amini (een jonge Koerdische vrouw). Amini werd op 13 september 2022 opgepakt door de zedenpolitie van Teheran. Drie dagen later overleed Mahsa Amini. De dood van Amini was de vonk voor een golf van aanhoudende protesten doorheen het volledige land, waarbij reeds honderden doden en duizenden gewonden vielen.

Bij een (gedwongen) terugkeer zou de verzoekende partij derhalve in een land terechtkomen dat gedomineerd wordt door protesten tegen het regime en waarbij het regime bijzonder hard (met dodelijk geweld) optreedt tegen personen die zich keren tegen het regime of als tegenstanders worden aanzien. De verzoekende partij verbleef langdurig in Europa, waardoor zij net geviseerd dreigt te worden bij een terugkeer naar Iran door de erg woelige situatie in dit land. Verzoeker verliet Iran reeds sinds 28 april 2018, zoals ook blijkt uit het administratief dossier.

Door de verzoekende partij werd op 1 november 2022 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. In deze aanvraag benadrukte de verzoekende partij bovenvermelde elementen waaruit de onmogelijkheid voortvloeit om terug te keren naar Iran. Door verweerder werd hiermee geen rekening gehouden. Deze aanvraag werd bovendien ook nog niet beoordeeld door verweerder. Geen enkele beslissing werd genomen.

Niettemin kan in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat de gemachtigde hiermee op geen enkele wijze heeft rekening gehouden. De gemachtigde beperkt zich er toe te stellen dat verzoeker samen met

zijn vader kan terugkeren naar Iran en dat er geen medische elementen de verwijdering van het grondgebied in de weg zouden staan.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

[...]

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]”.

2.4. Verzoeker betwist de pertinente vaststellingen van verweerder niet dat de commissaris-generaal op 3 november 2022 zijn volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk heeft verklaard en dat de Raad zijn beroep tegen deze beslissing bij arrest van 31 mei 2023 heeft verworpen. Verzoeker betwist evenmin de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, waardoor verweerder op grond van voormelde wetsbepalingen in beginsel verplicht was hem bevel te geven om het grondgebied te verlaten, onverminderd evenwel meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zoals deze ook worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoeker aangeeft, maakt dit wetsartikel een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze bepaling weerspiegelt hogere rechts-normen, waaronder de door verzoeker ook aangehaalde artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, waarbij hij in het bijzonder wijst op zijn *“langdurig verblijf en binding met België en de langdurige afwezigheid uit zijn land van herkomst”*. Verzoeker betoogt tevens dat er geen rekening wordt gehouden met het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Iran en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar dat land. Hij wijst erop dat hij geen inkomen heeft en behoeftig is en dat hij afhankelijk is van materiële hulp om te voorzien in zijn basisbehoeften. Hij stelt vervreemd te zijn geraakt van zijn land van herkomst door zijn langdurige afwezigheid. Hij verwijst daarnaast naar de *“(algemene) situatie in Iran, ingevolge het uitbreken van een golf van protesten na de dood van Mahsa Amini”*. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer terechtkomt in een land dat wordt gedomineerd door protesten tegen het regime, waarbij het regime bijzonder hard optreedt tegen mensen die als tegenstanders worden beschouwd. Hij argumenteert dat hij zal worden gevisieerd omdat hij langdurig in Europa heeft verbleven. Hij wijst er ten slotte op dat hij op 1 november 2022 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarin al deze elementen werden uiteengezet, maar waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden.

Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt evenwel dat wel degelijk een onderzoek in het licht van de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft plaatsgevonden. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige dochter in België te hebben. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen een vader en zijn meerderjarige dochter zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Bovendien maakt de meerderjarige dochter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve blijft de familiekeren behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

Verzoeker gaat niet in op deze motieven. Hij laat na enig element aan te halen inzake het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven of de gezondheidstoestand waarmee onterecht geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij betwist ook niet dat hij geen minder-jarige kinderen heeft en evenmin dat geen sprake is van enig gezins- of familieleven in België of een andere

(EU-)lidstaat dat wordt geraakt door het bestreden bevel. Evenmin betoogt hij dat hij alsnog enig gezondheidsprobleem heeft dat een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan.

In zoverre verzoeker doelt op een privéleven in België, het ontbreken van banden met het land van herkomst, zijn financiële toestand en de algemene situatie in het land van herkomst moet worden opgemerkt dat dit geen elementen zijn waarmee op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden.

De Raad stelt bovendien vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik, laat staan op 1 november 2022, een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij brengt in dit verband ook geen (begin van) bewijs naar voor, zodat op dit punt louter sprake is van een blote bewering. Hij kan dan ook in geen geval overtuigen dat in verband met een dergelijke aanvraag, of hierin ingeroepen elementen, enige motivering diende te worden voorzien.

In de gegeven omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar het een eerste toelating tot verblijf betreft – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf

te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het privéleven aannemelijk.

Verzoeker betwist allereerst niet dat hij – zoals dit werd vastgesteld in de bestreden beslissing – geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in België (of een andere EU-lidstaat), zodat een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleden niet aan de orde is. Verweerder heeft er immers op gewezen dat er geen beschermenswaardig gezinsleven wordt vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen, zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Verzoeker betwist niet dat er geen dergelijke elementen werden voorgelegd voor hem en zijn meerderjarige dochter. Bovendien heeft verweerder er in het bestreden bevel ook correct op gewezen dat verzoekers meerderjarige dochter eveneens het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat bij een terugkeer naar het land van herkomst de familiekeren dus behouden blijft. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en weerlegt deze niet.

In zoverre verzoeker daarnaast aanvoert dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, komt hij niet verder dan het op zeer algemene wijze aanvoeren dat hij “*langdurig*” verblijft in België en hier banden heeft opgebouwd. Er wordt niet betwist dat verzoeker sedert eind 2019 in België verblijft, maar hij slaagt er niet in om zijn banden met dit land concreet te maken of in dit verband enig begin van bewijs naar voor te brengen. Er blijkt ook niet dat verzoeker enig concreet element inzake zijn voorgehouden privéleven in België voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht aan het bestuur. In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet overtuigen dat hij in België duurzame sociale of andere banden heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

De Raad benadrukt daarenboven dat het verblijf van verzoeker vanaf het begin en steeds precair was, waardoor het privéleven waarop hij zich actueel meent te kunnen beroepen in elk geval is ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was of diende te zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin evenzeer precair was. Zoals reeds werd gesteld, kan in deze situatie enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een miskenning van het recht op eerbiediging van het privéleven. Verzoeker maakt dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk. Hij beperkt zich op dit punt hoofdzakelijk tot blote beweringen waarmee hij niet kan aantonen dat de verplichting om terug te keren naar zijn herkomstland zijn voorgehouden privéleven in België in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Zijn beweringen dat hij zou zijn vervreemd van het land van herkomst, dat hij er geen huisvesting of financiële middelen heeft / kan verwerven of nog dat hij er geen sociaal of familiaal netwerk meer heeft, worden zo op geen enkele wijze concreet onderbouwd of gestaafd met een begin van bewijs. Het enkele gegeven dat verzoeker zijn land van herkomst reeds enkele jaren geleden heeft verlaten, impliceert op zich nog niet dat hij is vervreemd van dit land of er geen sociale of familiale banden meer heeft. Het gegeven dat verzoeker in België, waar hij hooguit een precair verblijf had, niet de nodige bestaansmiddelen heeft of kan verwerven om in zijn levensonderhoud te voorzien, impliceert evenmin dat

dit eveneens het geval is in zijn land van herkomst, rekening houdend met zijn herkomst uit dit land en het gegeven dat hij er is vertrouwd met de taal en cultuur. Er blijkt niet dat verzoeker bij terugkeer naar Iran niet in zijn eigen levensonderhoud en huisvesting kan voorzien, hierin eventueel tijdelijk bijgestaan door familie of vrienden. Verzoeker brengt alvast geen concrete elementen naar voor die erop kunnen wijzen dat dit niet mogelijk is. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfs-reglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voor-zienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze worden gestaafd door enig (begin van) bewijs.

Verzoeker stelt allereerst dat hij *“vervreemd”* is geraakt van zijn land van herkomst door zijn *“langdurige afwezigheid”* en dat hij er geen inkomen en huisvesting heeft, waardoor hij niet in staat zal zijn om te voorzien in zijn basisbehoeften. Deze beweringen worden echter niet concreet en met een begin van bewijs aangetoond. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zich in casu beperkt tot een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling, zonder dat deze enigszins concreet aannemelijk wordt gemaakt.

Wat betreft de *“algemene situatie in Iran”* en de protesten tegen het regime na de dood van Mahsa Amini, moet verder worden vastgesteld dat verzoeker deze algemene situatie op geen enkele wijze betreft op zijn persoonlijke situatie of toelicht waarom hij persoonlijk als tegenstander van het regime zou worden beschouwd of zou worden geïdoleerd. Hij brengt in dit verband ook geen enkele concrete landeninformatie naar voor.

Daarnaast stelt verzoeker ook enkel op zeer summiere wijze dat hij, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa, dreigt te worden geïdoleerd bij een terugkeer naar Iran. Hij toont echter geenszins met een begin van bewijs aan dat Iraniërs die enkele jaren in Europa hebben verbleven maar zonder verhoogd risicoprofiel, zoals hijzelf, bij een terugkeer naar Iran in de huidige omstandigheden op enige wijze worden *“geïdoleerd”* door het Iraans regime.

De Raad wijst er ten slotte op dat in zijn arrest van 31 mei 2023 met nummer 289 657 ook reeds het volgende werd gesteld:

“Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Bij gebrek aan (begin van) bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen kan ook niet worden vastgesteld dat in dit verband sprake is van een ontoereikend onderzoek.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.8. Gelet op de gedane vaststellingen toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens, dat deze op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat hieraan een kennelijk onredelijke beoordeling ten grondslag ligt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS